

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., Politických vězňů 1272/21, Praha-Nové Město, Česká republika, zastúpanej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 39/2015 a jeho uznesením z 24. februára 2015 (Rvp 5508/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 569/2014 a jeho uznesením z 11. februára 2015 (Rvp 5509/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 43/2015 a jeho uznesením z 26. februára 2015 (Rvp 5510/2015), Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 266/2014 a jeho uznesením z 10. marca 2015 (Rvp 5511/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 506/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2015 (Rvp 5513/2015), Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 18/2015 a jeho uznesením z 29. januára 2015 (Rvp 5514/2015) a Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 598/2014 a jeho uznesením zo 4. februára 2015 (Rvp 5515/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 5508/2015, sp. zn. Rvp 5509/2015, sp. zn. Rvp 5510/2015, sp. zn. Rvp 5511/2015, sp. zn. Rvp 5513/2015, sp. zn. Rvp 5514/2015 a sp. zn. Rvp 5515/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5508/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. apríla 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 39/2015 a jeho uznesením z 24. februára 2015 (Rvp 5508/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 569/2014 a jeho uznesením z 11. februára 2015 (Rvp 5509/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 43/2015 a jeho uznesením z 26. februára 2015 (Rvp 5510/2015), Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 266/2014 a jeho uznesením z 10. marca 2015 (Rvp 5511/2015), Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 506/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2015 (Rvp 5513/2015), Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 18/2015 a jeho uznesením z 29. januára 2015 (Rvp 5514/2015) a Krajského súdu v Trenčíne (splu ďalej len „krajské súdy“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 598/2014 a jeho uznesením zo 4. februára 2015 (Rvp 5515/2015).

2. Spoločným predmetom sťažností (s identickým odôvodnením) sú námietky sťažovateľky na postup vo veciach konajúcich všeobecných súdov, ktorými jej bola uložená povinnosť zaplatiť „súdny poplatok za hromadné podanie“. Postupom uvedených všeobecných súdov a ich rozhodnutiami mali byť porušené ňou označené práva (body 1 a 5).

3. Vzhľadom na spoločný/podobný predmet sťažností (bod 2) ústavný súd vo svojom odôvodnení uvedie argumentáciu sťažovateľky zo sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 5508/2015.

4. Sťažovateľka svoje tvrdenia o porušení jej práv odôvodnila v podstatnom takto:

«1) *Povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu, tak ako bola stanovená súdom v napadnutom uznesení, nemožno sťažovateľovi uložiť.*

2) *Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie. Bez existencie akejkoľvek špecifikácie v tomto naznačenom smere nie je možné ukladať sťažovateľovi povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu. Podľa ust. §1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Súd môže viazať povinnosť úhrady len ku konkrétnemu (jednotlivému) úkonu a preto v uznesení musí špecifikovať akého konkrétneho úkonu sa úhrada týka.*

3) *Akokoľvek, sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. §1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné*

vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu. Poznnamenávame, že poplatok z návrhu na začatie konania nie je možné zamieňať s poplatok za úkony súdu.

4) Z napadnutého uznesenia vôbec nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň. Táto skutočnosť musí byť v spojení s ust. §42a OSP známa a musí byť nezameniteľne definovaná. Inak by hrozilo, že súd vyhlási akékoľvek podanie za súčasť hromadného podania a spoplatní ho. Tvrdíme, že podanie nie je hromadným podaním.

5) Z napadnutého uznesenia tiež nie je zrejmé, či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť, alebo nemá byť spoplatnené. Spoplatnené totižto v spojení s ust. §42a OSP nemôže byť podanie, ktoré je v poradí prvým až deviatym podaním.

6) Vyššie uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn.4 Cdo 39/2007 cit.: „Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov), sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“

Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: I. ÚS 344/2010).

7. Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. V zmysle ust. § 169 ods. 1 OSP cit.: „v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.“ Výnimky z povinnosti uviesť v písomnom vyhotovení uznesenia odôvodnenie ustanovuje § 169 v odsekoch 2 a 3, pričom tam uvedené podmienky pri napadnutom uznesení splnené neboli. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, pre úplnú absenciu dôvodov jeho

vydania. Keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu sťažovateľ nepozná a rozhodnutie je bez odôvodnenia nepreskúmateľné.»

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v bode 1 označenými rozhodnutiami tam uvedenými všeobecnými súdmi. Súčasne žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia „v sume 100,- EUR“ a náhrady trov konania.

II.

6. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených v bode 1 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

13. Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajských súdov, ktorými tieto sudy v odvolacom konaní potvrdili uznesenia súdov prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Krajské sudy podľa sťažovateľky nešpecifikovali, ktoré podania vyhodnotili ako hromadné, a ďalej namietala, že na úkon súdu, ktorým je spracovanie hromadného podania, nedala krajským súdom návrh, preto nebolo možné poplatok za spracovanie hromadného podania podľa položky 20b) sadzovníka súdnych poplatkov uložiť. Sťažovateľka tiež namietala nedostatok odôvodnenia namietaných uznesení a postup súdov, ktoré „*konanie neprerušili podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP*“ a nepodali návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajských súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

14. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeého postupu orgánu verejnej moci (II.

ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (IV. ÚS 719/2013, I. ÚS 9/2014).

15. Účelom citovaného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

16. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne

súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

18. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

19. Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

20. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy

(čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

21. Uvedené východiská boli povinné dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajské sudy, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažností aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosti nie sú zjavne neopodstatnené.

22. Sťažovateľka v sťažnostiach predovšetkým namieta, že krajské sudy nesprávne aplikovali § 42a OSP o hromadnom podaní a ustanovenie prílohy [sadzobník súdnych poplatkov položka 20b) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)] a napadnuté uznesenia náležite neodôvodnili, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí krajské sudy poukázali na obsah príslušných spisov okresných súdov, z ktorých vyplýva, že sťažovateľka podala proti uzneseniam okresných súdov o prerušení konania odvolania v nich uvedenom počte v jeden deň. Krajské sudy posúdili tieto podania sťažovateľky ako hromadné podania v zmysle § 42a OSP, ktoré boli okresné sudy povinné spracovať a uložiť sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok v zmysle položky 20b) sadzobníka súdnych poplatkov. V zmysle § 42a OSP hromadné podanie tvorí najmenej 10 podaní doručených tomu istému súdu, tým istým účastníkom v jeden deň. Argument sťažovateľky spochybňujúci charakter jej podaní ako hromadného podania bol preto krajskými súdmi posúdený ako neopodstatnený, keďže tieto podania presvedčivo naplnili zákonnú definíciu pojmu

hromadné podanie. Ani sťažovateľkou namietané nedostatočné odôvodnenie uznesení okresných súdov nebolo krajskými súdmi posúdené ako relevantný odvolací dôvod vzhľadom na jednoznačnosť a určitosť ich obsahu, z ktorého vyplýva, komu bola poplatková povinnosť uložená, v akej veci, že sa týka hromadného podania, podľa ktorej položky sadzobníka súdnych poplatkov bol súdny poplatok vyrubený, aká je jeho výška, lehota splatnosti, spôsob platenia, a obsahovali aj poučenie o následkoch jeho nezaplatenia.

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajské súdy sa v napadnutých uzneseniach zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom v podstatnom aj vysporiadali so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnili, a preto predmetné uznesenia okresných súdov potvrdili ako vecne správne. Napadnuté uznesenia krajských súdov nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich hromadné podanie) a zákona o súdnych poplatkoch [položka 20b) sadzobníka súdnych poplatkov].

25. Ústavný súd vzhľadom na konštatáciu uvedenú v bodoch 2 a 3 považuje za postačujúce (v predmetných veciach) uviesť (citovať) len argumentáciu krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 5508/2015 (t. j. uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Co 39/2015 z 24. februára 2015):

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie odosielateľa nie je dôvodné.

V intenciách rozhodnutia o súdnom poplatku vo vzťahu k hromadnému podaniu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Súdne poplatky (ďalej len poplatky) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len poplatkový úkon) uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis

z registra trestov (ďalej len sadzobník), ktorý tvorí prílohu tohto zákona (§ 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Poplatníkom je:

a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu,

b/ účastník zmiery uzavretého v zmierovacom konaní,

d obaja účastníci v konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo jeden z nich podľa rozhodnutia súdu,

d/ dlžník v konkurznom konaní alebo vyrovnacom konaní, e/ dedič v konaní o dedičstve (§ 2 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov - Prílohy zákona č. 71/1992 Zb., za spracovanie hromadného podania, za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie, sa platí poplatok 1 Euro.

Z obsahu spisu vyplýva (potvrdenie o prijatí hromadného podania na Okresný súd Svidník z 03.12.2014, ako aj z úradného záznamu z 03.12.2014), že dňa 03.12.2014 o 12.00 hodine bolo doručené hromadné podanie právneho zástupcu odosielateľa v celkovom počte 18 podaní, pričom išlo o odvolania proti uzneseniam o prerušení konania v 18-tich veciach, ktoré sú špecifikované v úradnom zázname sp. zn. 1SprO 552/2014 z 03.12.2014.

Z uvedeného vyplýva, že nepochybne ide o hromadné podanie v zmysle § 42a O.s.p., ktoré bolo súdom prvého stupňa správne spoplatnené podľa položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov - Prílohy zákona č. 71/1992 Zb. sadzbou 1 Euro za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj náležité odôvodnil a poukázal na rozhodujúce skutočnosti, najmä na prijatie hromadného podania, ako aj na príslušné právne predpisy, podľa ktorých vo veci rozhodol.

Položka 20b Sadzobníka súdnych poplatkov - Prílohy zákona č. 71/1992 Zb. nepochybne ustanovuje za spracovanie hromadného podania, a to za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie, sadzbu poplatku vo výške 1 Euro, pričom je možné konštatovať, že ide o poplatok za úkon súdu v súvislosti so spracovaním hromadného podania.

Okolnosť, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločné hromadné podanie, nie je právne významná, nakoľko okolnosti týkajúce sa hromadného podania a špecifikácia vecí, ktorých sa toto hromadné podanie týka, je súčasťou spisového materiálu.

Potvrdenie o prijatí hromadného podania a úradný záznam nachádzajúce sa v spise jednoznačne potvrdzujú, že predmetné podania právneho zástupcu odosielateľa je potrebné hodnotiť ako hromadné podanie v zmysle § 42a O.s.p.

Naviac, z ustanovenia § 42a ods. 1 O.s.p. vyplýva, že hromadné podanie tvorí najmenej 10 podaní doručených tomu istému súdu, tým istým účastníkom v jeden deň. Toto sa udialo aj v predmetnej veci a súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že ide o hromadné podanie, pričom za hromadné podanie v zmysle § 42a ods. 1 O.s.p. sa nepovažuje podanie obsahujúce viac než 10 podaní, ale najmenej 10 podaní.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ predmetný súdny poplatok vyrubil, a preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uznesenie ako vecne správne potvrdil.“

26. Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto predmetné uznesenie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch [položka 20b) sadzobníka súdnych poplatkov].

27. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

28. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za dôvodné ešte uviesť:

Námietku sťažovateľky, že krajské sudy mali prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, nemožno akceptovať. Predpokladom uvedeného postupu je to, že súd dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Krajské sudy v napadnutých uzneseniach podávali výklad príslušných ustanovení, pričom je zrejmé, že nedospeli k záveru o rozpore týchto ustanovení s ústavou, preto neboli povinné prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP.

V súvislosti s touto námietkou sťažovateľky ústavný súd poukazuje tiež na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej je ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viazaný prezumpciou ústavnosti právnej normy, ktorá sa má (mala) na posudzovaný prípad aplikovať (porovnaj I. ÚS 39/96, I. ÚS 259/07, III. ÚS 225/04, IV. ÚS 2/08, IV. ÚS 50/2010). Z uvedeného tiež vyplýva, že ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neskúma ako predbežnú otázku, či právna norma, ktorú všeobecné sudy aplikovali (mali aplikovať), je v súlade s ústavou.

Ústavný súd taktiež poukazuje na to, že nemá právomoc z vlastného podnetu (ex offo) začať konanie o súlade zákonov s ústavou podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Toto konanie môže začať výlučne na základe návrhu na to oprávnenej osoby [čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy, obdobne aj § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde].

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v ich petitoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015